

*Я лечу!
Вітер в дзьобик!*

Мій Непроступний Дім

Вчора я вперше побачив край острова. Тато показував мені, де закінчується наш маленький світ. Він розповів, що ми живемо на цьому клаптику землі величезною родиною Пастушків, а нашими сусідами є Рокхопери, Жовтодзьобики, Тюлені та бабуня Альбатросиха. І хоча Рокхопери й зветься Рокхоперами, **рохкати** зовсім не вміють, бо вони просто пінгвіни. Їхні родини живуть на березі, а їжу вони шукають у воді.

Де саме знаходиться гніздо Жовтодзьобиків тато не знає. Ці великі білі птахи з жовтими дзьобчиками літають надто високо і докричатися до них не вдасться навіть з попутним вітром. Зайти до них в гості марна справа, залишається лише дивитись на їх кружляння в небі.

Зовсім неподалік живуть тюлені. Вони не птахи, а морські істоти, тож виходять на берег лише погрітися та побалакати з Рокхоперами. От їм рохкати якраз ще й як вдається.

Про бабуню Альбатросиху Трістанівну скажу лише те, що вона, як і ми, живе вже цілу вічність на острові та нікуди не літає.

Наш острів називається **Неприступний**. Назвали його так, бо він справді неприступний і знаходиться посеред великої води, яку тато називає океаном. Острів оточений такими високими скелями, що ніхто їх не може подолати. Тому тут живемо лише ми — пастушки і наші любі сусіди.

Там, де ховається сонце, знаходиться великий острів, який зветься Африка. Тато запевняє, що він досить приступний, його не оточують високі скелі чи щось таке, тому там живе дуже багато звірів! Величезні сірі слони з отакенними дзьобами. Вони такі довгі, що можуть легко дотягтися до найсмачніших фруктів на вершечках дерев.

Маленькі руді фенеки, які мають отакенні вуха — і чують все-все, навіть глибоко під землею.

Ще є жирафи з довжелезними шиями. Напевно, їм дуже зручно витати головою у хмарах та їсти листя просто з дерева. Але ж як вони знаходять черв'ячків і влягаються спати? Може, якимсь боком? Чи спершись на скелю? Незрозуміло.

Та все ж найбільше мене бентежить носоріг. І яка користь з тих рогів, тим паче одного? Краще б дзьоба мав, і побільшого.

Тато каже, що якби я хотів потрапити в Африку, то мусив би здолати дві тисячі вісімсот шістнадцять кілометрів, а це так, ніби обійти острів 50 разів, жодному пастушку таке не під силу, скільки б не тренував свої дрібні лапки.

Ми дивилися кудись понад хвилями і тато, мружачи очі, відкрив свою таємницю:

— Коли я був трохи більший ніж ти, то мріяв побачити всі острови світу. Але перш ніж побувати на далеких землях, треба вивчити свою.

Тож одного дня він вирушив у Першу навколоострівну подорож. Тривала вона чотири дні та чотири ночі. Тато дуже змучився, але був щасливий, йому навіть здавалось, що він побачив береги далекої Африки. Повний енергії та азарту, він одразу ж побіг планувати свої майбутні подорожі.

Татусь перемалював карту з «Атласу пташиних польотів» і почав розраховувати, скільки ж часу та сил займе його справжня навколосвітня експедиція!

О це так мрія!

У кілометрах тато, як і всі птахи, погано розбирався, але добре знав, скільки сил і часу треба, аби обійти рідний Непроступний острів. Рахувати відстань вирішив у новій пташиній величині — островах, і навіть вивів формулу цієї пташиної величини, а щоб ніколи її не забути записав на карті:

**острів (Непроступний) = 56 кілометрів
або 4 дні та 4 ночі мандрівки**

— Тому, Пастушку, щоби дійти до Африки, мені би було потрібно відвідати **51 острів**,

а це двісті чотири дня та двісті чотири ночі мандрівки, тобто дуже багато, — сумно сказав тато, поклавши крило мені на плече.

Поки ми дивились на океан і думали про мандри, сонце занурювалось у воду. Батько притишено, ніби боячись злякати, почав розповідати про край, який був саме там, де ховався останній сонячний промінь:

— Земля Америкі Веспучі, — почав тато, — Америка, великий острів, на якому живе ще більше дивних жителів, ніж у Африці. От скажи, для чого чорній мавпочці білі вуса? А саме такі довгі закручені вуса у тамаринів, які живуть на вершечках дерев. А Тамандуа — це мурахоїди з довгими носами, вони лазять по деревах краще, ніж ми ходимо по землі. Броненосці ж мають таку товсту шкіру на спині, що жоден дзьоб їй не прокусить, але найбільше я хотів би побачитись з Кінкажу — це такий медовий ведмедик з великими добрими очима, що працює садівником джунглів — розносить квітковий пилок по всьому лісу.

Багато поколінь тому Пастушки вміли літати. Тоді на нашому острові був **загін Пташиних дослідників**, який літав по світу, щоби дізнатись, як живуть на інших островах.

Я був малим пташам, коли останній з літунів взяв мене з собою у далеку мандрівку — це був твій дідусь. Океан я перелетів на дідусевій спині без пригод. Але коли ми потрапили на острів, дідусь злякався, що загубить мене серед високих дерев та густих трав, тому залишив у мамі Кінкажу. Разом з медовим ведмедиком я скуштував пилоч усіх квітів цього острова і обіцяв повернутись вже Пташиним дослідником. Та цьому не судилося статись.

До Америки дорога ще довша, ніж до Африки — три тисячі триста п'ятнадцять кілометрів, а це, — аж двісті сорок днів і ночей безперервної мандрівки, або, згідно моїх вкрай точних, як для птаха, розрахунків — рівно **59 островів**. Але дідусь не встиг мене навчити літати. Я можу лише ходити... Кінкажу так мене і не дочекався.

— Тату, але ж всі Пастушки острова Неприступний не вміють літати. У школі ми вчимо тільки теорію літання, робимо там вправи для крил, — цвірінькав я, бо насправді не зрозумів, чому батечко журиться.

— Я також учив теорію літання і стільки набив синців, застосовуючи її на практиці, що був синій, як сливка, але так і не зміг відірватись від землі.

— А навіщо злітати в небо, тату? У школі кажуть, що на нашому острові є все необхідне для щасливого життя і немає жодного ворога, який може нас налякати. Вміти махати крилами нема потреби, а теорію літання треба просто знати, щоб здати екзамен *i-i-i-i-i...* стати дорослим Пастушком, — адже саме це нам майже кожного дня повторює вчителька.

— Нам пора повертатись, — коротко відповів мені тато і з посмішкою взяв мене на плечі.

Ми мовчки повернулись додому і я швидко заснув, бо хоч про життя острова і дізнався більше ніж на уроках островознавства, але втомився ще дужче.

Карта навколосвітньої мандрівки

Наступного дня я прокинувся дуже рано. Всеньку ніч мені снились жирафи, фенеки, носороги та далекі острови.

Стрімголов я пробрався коридором зі своєї кімнати між листям папороті до кухні, де мама з татом балакали про вчорашню нашу прогулянку. Я хотів ще раз послухати всі татові розповіді і розрахунки, але привітавшись, мама одразу мене запитала:

— Тобі сподобалась вчорашня прогулянка до океану?

— Звичайно, сподобалась! — захоплено відповів я, — це ж була **моя перша**

велика мандрівка!

